

CARLI BIESSELS

TUSSEN MEES EN MOL

MET ILLUSTRATIES VAN
MARIJE TOLMAN

VAN GOOR

SNEEUWKLOK, SNEEUWVLOK

Mees zit op een dikke tak van de beuk. Lekker hier, denkt Mees. Lekker in de zon.

De grond gaat open, Mol komt tevoorschijn. Hij draait zijn kop alle kanten op. 'Hallo, is daar iemand?' roept hij.

'Sjiep.'

Mol spreidt zijn bontarmen. 'Ben jij dat, Mees?'

'Sjiep, sjiep! Waar was jij al die tijd, Mol?' Mees hipt op en neer tussen twee takken.

'Ik sliep zo'n beetje.'

'De hele winter?'

'Zo'n beetje, ja.'

'En nu?'

Mol schudt zijn vacht los. 'Nu ga ik wakker worden. Warm worden. En dan graven.'

'Tatuu... Hoogste tijd. Het wordt lente!'

'Nou, Mees.' Mol wiegt bedenkelijk met zijn hoofd. 'De grond is nog hard hoor, en de wind guur.'

'Maar er staan witte klokjes, Mol. Overal. Dan wordt het toch lente!'

Mol kijkt naar de lucht. 'Morgen zitten ze onder de sneeuw.'

'Dat vinden ze niet erg. Het is maar watersneeuw.'

'Zou je denken?' Mol schraapt met zijn poot over de grond. 'En als het gaat vriezen?'

'Dan troosten ze elkaar. Ze staan op een kluitje.'

Mees fladdert naar de grond. 'En ik heb nóg iets gezien wat bij de lente hoort, Mol. Een struik vol gele bloemen, aan de rand van de sloot.'

'Ja ja,' knikt Mol. 'Gele bloemen als het nog vriest! Dat is de toverhazelaar. Die vergist zich ieder jaar.'

'Sjiep... Jij noemt dat vergissen?'

'Ja, Mees. Eén dagje zon en al zijn bloemen komen uit.'

'Maar dat noem ik toveren. Zoiets kan toch niemand!'

Mol wiegt met zijn hoofd. Hij knikt niet, hij schudt niet. Hij wiegt. 'Toveren is iets maken wat eigenlijk niet kan,' besluit hij dan. 'Zachte, rulle grond maken, op een dag als vandaag. Van die grond waar ik zomaar in kan verdwijnen.'

'En zuidenwind,' zegt Mees dromerig. 'Warme wind, met van die pluisjes erin die langs komen zweven.'

'Waarom pluisjes?' wil Mol weten.

Mees knijpt zijn ogen dicht. 'Om ná te kijken, Mol. Omdat dat het heerlijkste is wat er bestaat. Je zit op een wiegende tak en daar komen ze aan. Altijd van die kant.'

'We hadden het over de toverhazelaar,' bromt Mol.

'Over de lente, Mol. Blijven kijken. Hij komt eraan.'

ACH JEETJE

Mol zit in de wind. Zijn bontkraag staat hoog. Hij rilt.

‘Ik wil in de zon zitten,’ klaagt hij.

‘Vandaag is er geen zon,’ zegt Mees, ‘de hele dag niet.’

Mol zucht.

‘Ga iets doen,’ stelt Mees voor.

Mol zucht een nieuwe zucht.

‘Bloemen plukken,’ verzint Mees.

‘Ik zie geen bloemen.’

‘Wandelen dan.’

‘Wandelen? Zomaar?’

Mees veert omhoog op zijn tak. ‘Ja. In de frisse lucht.

Misschien ontmoet je een vriend.’

‘Jij bent mijn vriend. En ik wandel alleen door mijn eigen gangen.’ Mol leunt met zijn hoofd tegen de beuk.

‘Heb je pijn?’ vraagt Mees.

‘Koud!’ zucht Mol. ‘Gebeef, getril, gebibber...’ Hij schuilt weg in zijn kraag.

‘Ach jeetje.’

Mol richt zijn hoofd op.

‘Zeg dat nog eens.’

‘Ach jeetje,’ zegt Mees
nog een keer.

